

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Halina Kiryło

SSN Roman Kuczyński

SSN Zbigniew Myszka

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie ze skargi Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta
Rzeczypospolitej Polskiej [...]

na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 19 kwietnia 2011 r., w
przedmiocie odrzucenia sprawozdania finansowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 czerwca 2011 r.,

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Państwowa Komisja Wyborcza uchwałą z dnia 19 kwietnia 2011 r., podjętą na podstawie art. 87h ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 72, poz. 467 ze zm.) postanowiła odrzucić sprawozdanie wyborcze Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej [...] o przychodach, wydatkach i zobowiązaniach finansowych tego Komitetu, związanych z udziałem w wyborach

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, zarządzonych na dzień 20 czerwca 2010 r., z powodu naruszenia art. 85 ust. 1 – 3 ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

W uzasadnieniu powyższej uchwały Państwowa Komisja Wyborcza stwierdziła w szczególności, że w wyniku analizy zapisów historii rachunku bankowego Komitetu, dokumentów potwierdzających wydatki Komitetu, a także wyjaśnień pełnomocnika finansowego Komitetu ustaliła, iż część wydatków Komitetu Wyborczego na łączną kwotę 6.938,12 zł została sfinansowana gotówką przez osoby fizyczne z ich prywatnych środków, a następnie środki te, na podstawie przedstawionych przez te osoby faktur, zostały im zwrócone ze środków Komitetu przelewem na rachunki bankowe. Ponadto wydatki Komitetu na łączną kwotę 564,00 zł zostały sfinansowane gotówką przez osoby fizyczne z ich prywatnych środków, a następnie środki te, na podstawie przedstawionych przez te osoby faktur, zostały im zwrócone gotówką przez pracownika Komitetu Wyborczego, któremu z kolei Komitet zwrócił te środki przelewem na należący do niego rachunek bankowy. Zdaniem Państwowej Komisji Wyborczej taki sposób finansowania zobowiązań finansowych jest sprzeczny z art. 85 ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, który ściśle określa katalog dozwolonych źródeł, z których mogą pochodzić środki finansowe komitetu wyborczego. Komitet wyborczy nie może zatem pozyskiwać środków finansowych z innych źródeł lub w inny sposób, np. w drodze pożyczek od osób prawnych (w tym partii politycznych) oraz pożyczek od osób fizycznych. Zajmując takie stanowisko, Państwowa Komisja Wyborcza powołała się na orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące skarg na odrzucenie sprawozdań finansowych partii politycznych (postanowienia: z dnia 25 września 2009 r., III SW 47/09 oraz z dnia 18 listopada 2010 r., III SW 390/10 i III SW 391/10) oraz stwierdziła, że w jej ocenie znajduje ono w pełni zastosowanie do finansowania komitetów wyborczych kandydatów na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Zarówno przepisy (art. 24) ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych, jak i powołane wyżej przepisy ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej regulują bowiem wyczerpująco katalog dozwolonych źródeł pozyskiwania środków finansowych i nie przewidują finansowania w drodze pożyczek pozyskiwanych z jakichkolwiek źródeł. Dlatego

też naruszenie przez Komitet Wyborczy Kandydata na Prezydenta RP [...] art. 85 ust. 1 – 3 ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, zdaniem Państwowej Komisji Wyborczej stanowi, na podstawie art. 87h ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy, przesłankę odrzucenia sprawozdania wyborczego Komitetu, ponieważ przepis ten ma charakter kategoriyczny i nie pozostawia żadnego marginesu ocen, np. uwzględniania proporcji kwoty środków pozyskanych z naruszeniem art. 85 ustawy do ogólnej kwoty przychodów komitetu wyborczego, ani tego, czy naruszenie wskazanych przepisów nastąpiło w sposób umyślny, czy też z powodu nieznamości przepisów ustawy wśród osób współpracujących z komitetem.

W skardze na powyższą uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej wniesionej na podstawie art. 87i ust. 1 ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Komitet Wyborczy Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej [...] zaskarżył tę uchwałę w całości i zarzucił jej:

1. rażąco naruszenie przepisów postępowania w postaci przepisu art. 87h ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na przyjęciu, iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy zachodziły przesłanki odrzucenia sprawozdania wyborczego wnioskodawcy, ze względu na przekazanie wnioskodawcy środków finansowych lub wartości niepieniężnych z naruszeniem przepisów ww. ustawy,
2. rażąco naruszenie przepisów postępowania dotyczących konstrukcji uzasadnienia uchwały, polegające na zaniechaniu uzasadnienia przez Państwową Komisję Wyborczą dwóch z trzech podstaw prawnych, na podstawie których odrzucono sprawozdanie (tj. zaniechaniu wskazania okoliczności uzasadniających w ocenie Państwowej Komisji Wyborczej odrzucenie sprawozdania na podstawie art. 85 ust. 2 i 3 ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej), a także

niezależnie od powyższych zarzutów:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 85 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 720 k.c. i w związku z art. 65 k.c. polegające na przyjęciu, że w sytuacji, w której

osoby działające na rzecz wnioskodawcy dokonały wydatków związanych z działalnością wnioskodawcy ze środków własnych, a następnie wydatki te – w oparciu o dokumenty księgowe potwierdzające ich dokonanie – zwrócone zostały tym osobom przelewem z funduszu wnioskodawcy, doszło do niezgodnego z wymaganiami ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej przekazywania środków finansowych komitetowi wyborczemu w drodze pożyczek od osób fizycznych, podczas gdy w rzeczywistości działanie osób wydatkujących środki stanowiło wykonanie umowy zlecenia lub prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 85 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej polegające na przyjęciu, że sytuacja, w której osoby działające w imieniu i na rzecz wnioskodawcy dokonały wydatków związanych z działalnością wnioskodawcy ze środków własnych, a następnie wydatki te – w oparciu o dokumenty księgowe potwierdzające ich dokonanie – zwrócone zostały tym osobom przelewem z funduszu wyborczego, doszło do pozyskania środków przez wnioskodawcę, podczas gdy w rzeczywistości opisane wyżej działanie stanowiło sposób wydatkowania środków przez wnioskodawcę,
3. rażąco naruszenie przepisów art. 85 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej polegające na przyjęciu, że:
 - a. w sytuacji, w której osoby działające w imieniu i na rzecz wnioskodawcy poniosły wydatki związane z działalnością wnioskodawcy ze środków własnych, a następnie wydatki te – w oparciu o dokumenty księgowe potwierdzające ich dokonanie – zwrócone zostały tym osobom przelewem z funduszu wyborczego, doszło do naruszenia ww. przepisów, ewentualnie
 - b. zachodzą przesłanki odrzucenia sprawozdania wyborczego na podstawie ww. przepisów, podczas gdy w rzeczywistości żadna z okoliczności stanu faktycznego, jak również jakiegokolwiek twierdzenie

zawarte w uzasadnieniu uchwały, nie wskazuje na to, że dyspozycje ww. przepisów zostały wypełnione w niniejszej sprawie.

Wskazując na przedstawione wyżej zarzuty, skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej uchwały w całości,
2. przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Państwowej Komisji Wyborczej.

W odpowiedzi na skargę Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej [...] Państwowa Komisja Wyborcza podtrzymała w całości swoje stanowisko, któremu dała wyraz w zaskarżonej uchwale i wniosła o oddalenie skargi. Państwowa Komisja Wyborcza zwróciła również uwagę na to, że w sytuacji, w której stwierdziła korzystanie przez Komitet Wyborczy ze środków pochodzących z niedozwolonego ustawowo źródła, należało wskazać na naruszenie całego art. 85 ustawy, ponieważ postępowanie Komitetu nie odpowiadało żadnemu z przewidzianych w tym przepisie źródeł finansowania. Dodała też, że za nieuzasadnioną należy uznać argumentację skarżącego, wskazującą iż kwestionowane operacje finansowe powinny być potraktowane jako wykonywanie na rzecz Komitetu Wyborczego umów zlecenia, ewentualnie zaś jako prowadzenie przez te osoby cudzych spraw bez zlecenia. Skarżący nie wskazuje bowiem, które z wydatków powinny być traktowane jako wykonywanie umów zlecenia, a które jako prowadzenie spraw Komitetu bez zlecenia. Nie przedkłada ponadto żadnych dowodów mających potwierdzić, że osoby fizyczne, którym zwrócono wydatkowane przez nie środki finansowe, łączyły z Komitetem Wyborczym relacje prawne uzasadniające finansowanie przez te osoby ze swoich prywatnych środków wydatków Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej [...]. Zdaniem Państwowej Komisji Wyborczej należy jednocześnie zwrócić uwagę na to, że skutkiem przyjęcia koncepcji skarżącego o prowadzeniu spraw Komitetu Wyborczego bez zlecenia przez osoby, które dokonały zakwestionowanych płatności, byłoby również odrzucenie sprawozdania wyborczego, ponieważ w takiej sytuacji „prowadzenie spraw Komitetu bez zlecenia” stanowiłoby nieodpłatną usługę wykonaną przez te osoby na rzecz Komitetu Wyborczego, co naruszałoby art. 85 ust. 2 ustawy. Państwowa Komisja Wyborcza wyraziła ponadto pogląd, iż bez znaczenia prawnego jest, czy te operacje zostaną

wymienione wśród związanych z przychodami, czy też z wydatkami Komitetu Wyborczego, gdyż naruszenie art. 85 ustawy o wyborze Prezydenta RP nastąpiło przez korzystanie przez Komitet Wyborczy ze środków pieniężnych osób fizycznych tak, jak ze środków z kredytu bankowego. Dotyczyło więc sfery źródeł finansowania Komitetu Wyborczego, a nie jego wydatków.

W piśmie procesowym z dnia 10 maja 2011 r. Komitet Wyborczy Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej [...] podtrzymał z kolei swoje stanowisko zawarte w skardze oraz – odwołując się do uzasadnień projektów zmian ustawy o wyborze Prezydenta RP – dodatkowo podniósł, iż jego zdaniem zaprezentowana w zaskarżonej uchwale interpretacja przepisów tej ustawy:

1. jest wysoce wątpliwa na gruncie wykładni literalnej przepisów ustawy,
2. jest oczywiście sprzeczna z wykładnią celowościową i systemową przepisów ustawy,
3. jest absolutnie nie do pogodzenia z jakimkolwiek racjonalnym rozumieniem przepisów ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawę prawną odrzucenia sprawozdania Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej [...] przez Państwową Komisję Wyborczą stanowi art. 87h ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 72, poz. 467 ze zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu Państwowa Komisja Wyborcza odrzuca sprawozdanie w wypadku stwierdzenia przekazania komitetowi lub przyjęcia przez komitet środków finansowych lub wartości niepieniężnych z naruszeniem przepisów art. 85 ust. 1 – 3. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwał się pogląd, iż przepis ten musi być wykładany ściśle, co oznacza między innymi, że zarówno brak winy w złamaniu prawa, jak i znikomy stopień jego naruszenia nie mają znaczenia dla oceny zasadności odrzucenia sprawozdania. Sprawozdanie musi być zatem odrzucone w razie stwierdzenia (choćby jednego) naruszenia prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2001 r., III SW 12/01). Za takim właśnie restrykcyjnym sposobem dokonywania wykładni omawianego przepisu dodatkowo przemawia zresztą „ewolucja” zawartych w nim uregulowań, która jednoznacznie wskazuje na coraz to

większą ich kazuistykę świadczącą o tym, iż zamiarem ustawodawcy jest ograniczenie swobody organów oceniających sprawozdanie wyborcze. O ile bowiem treść art. 87h ust. 1 ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej poprzedzała na stwierdzeniu, że Państwowa Komisja Wyborcza (...) przyjmuje albo, w razie stwierdzenia naruszenia przez komitet przepisów ustawy dotyczących finansowania kampanii wyborczej, odrzuca sprawozdanie, to w obecnym brzmieniu (wprowadzonym od dnia 24 grudnia 2009 r.) przepis ten przewiduje następujące możliwości: 1) przyjęcie sprawozdania bez zastrzeżeń, 2) przyjęcie sprawozdania ze wskazaniem na jego uchybienia oraz 3) odrzucenie sprawozdania w wypadku stwierdzenia:

- a) pozyskania lub wydatkowania środków komitetu z naruszeniem przepisów art. 84a ust. 3 oraz art. 87a albo limitu określonego w art. 84d,
- b) przekazania komitetowi lub przyjęcia przez komitet środków finansowych lub wartości niepieniężnych z naruszeniem przepisów art. 85 ust. 1 – 3,
- c) przeprowadzania zbiórek publicznych wbrew zakazowi, o którym mowa w art. 87.

Odrzucenie sprawozdania następuje również w przypadku poręczenia kredytu z naruszeniem przepisów art. 85 ust.3, a także dokonania czynności skutkującej zmniejszeniem wartości zobowiązań komitetu przez inną osobę aniżeli wymieniona w art. 85 ust. 1 i 3 lub dokonanej z naruszeniem limitu wpłat, o którym mowa w art. 86 ust. 5 (art. 87h ust. 1 a).

Zestawienie treści pkt 2 i 3 cytowanego przepisu wskazuje zatem jednoznacznie, że Państwowa Komisja Wyborcza obecnie ma wprawdzie możliwość przyjęcia sprawozdania, mimo występujących w nim uchybień (wskazując na te uchybienia), jednakże w przypadku naruszenia przepisów wymienionych w pkt 3 lit. a – c (a także w ust. 1a) Państwowa Komisja Wyborcza musi sprawozdanie odrzucić, gdyż w takiej sytuacji ustawa nie przewiduje innego sposobu rozstrzygnięcia. Oznacza to, iż jakiegokolwiek (nawet drobne) naruszenie wspomnianych przepisów nie może zostać uznane za uchybienie, które mimo jego wystąpienia umożliwia Państwowej Komisji Wyborczej przyjęcie sprawozdania. Inaczej rzecz ujmując, przyjęcie przez Państwową Komisję Wyborczą sprawozdania ze wskazaniem na jego uchybienia jest możliwe wyłącznie wtedy,

gdy uchybienia tego sprawozdania nie są związane z naruszeniem przepisów wymienionych w pkt 3 lit. a – c (a także w ust. 1a).

Co już wcześniej zostało podniesione, odrzucenie sprawozdania wyborczego Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej [...] nastąpiło z powołaniem się na naruszenie art. 85 ust. 1 – 3 ustawy o wyborze Prezydenta RP. Przepis ten określa zamknięty katalog źródeł finansowania kampanii wyborczej, przewidując że środki finansowe komitetu mogą pochodzić jedynie z wpłat obywateli polskich mających miejsce stałego zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i wpłat funduszy wyborczych partii politycznych (ust. 1). Dodatkowo (poprzez zastrzeżenie zawarte w tym przepisie) ustawodawca zezwala komitetowi wyborczemu na pozyskiwanie środków finansowych z kredytów bankowych, jednakże zaciąganych tylko na cele związane z wyborami i poręczanych wyłącznie przez obywateli polskich mających miejsce stałego zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 3) oraz zakazuje równocześnie przyjmowania wartości niepieniężnych, z wyjątkiem nieodpłatnych usług polegających na rozpowszechnianiu plakatów i ulotek wyborczych przez osoby fizyczne. Źródłem finansowania kampanii wyborczej mogą być zatem jedynie: środki pieniężne (finansowe) pochodzące (1) z wpłat obywateli polskich mających miejsce stałego zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, (2) z wpłat funduszy wyborczych partii politycznych i (3) z kredytów bankowych oraz wartości niepieniężne mające charakter nieodpłatnych usług polegających na rozpowszechnianiu plakatów i ulotek wyborczych przez osoby fizyczne. Dlatego też należy uznać, iż finansowanie kampanii wyborczej z innych źródeł (niewymienionych w art. 85 ust. 1 – 3) odbywać się będzie z naruszeniem tego przepisu.

Zdaniem Sądu Najwyższego zakwestionowane przez Państwową Komisję Wyborczą operacje finansowe polegające na tym, że część wydatków Komitetu Wyborczego na łączną kwotę 6.938,12 zł została sfinansowana gotówką przez osoby fizyczne z ich prywatnych środków, a następnie środki te, na podstawie przedstawionych przez te osoby faktur, zostały im zwrócone ze środków Komitetu przelewem na rachunki bankowe, a nadto że wydatki Komitetu na łączną kwotę 564,00 zł zostały sfinansowane gotówką przez osoby fizyczne z ich prywatnych

środków, a następnie środki te, na podstawie przedstawionych przez te osoby faktur, zostały im zwrócone gotówką przez pracownika Komitetu Wyborczego, któremu z kolei Komitet zwrócił te środki przelewem na należący do niego rachunek bankowy, z całą pewnością nie odpowiadają żadnemu z wyżej wymienionych źródeł finansowania kampanii wyborczej. Co do kwalifikacji tych operacji Sąd Najwyższy, w składzie rozpoznającym skargę, podziela z kolei ugruntowane już stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniach: z dnia 25 września 2009 r., III SW 47/09 oraz z dnia 18 listopada 2010 r. III SW 390/10 i III SW 391/10. Wprawdzie stanowisko to zostało wypracowane w związku z oceną sprawozdań finansowych partii politycznych, jednakże z jednej strony niemal pełna tożsamość stanów faktycznych występujących w obu przypadkach, z drugiej zaś oczywiste podobieństwo regulacji zawartej w art. 24 ust. 7 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych, przez pryzmat której dokonywana była owa ocena, do regulacji zawartej w art. 85 ust. 3 ustawy o wyborze Prezydenta RP pozwala na uznanie, iż wspomniane stanowisko może znaleźć zastosowanie również w obecnie rozpoznawanej sprawie. Wypada zatem jeszcze raz podkreślić, że opisane wyżej operacje finansowe realizowane przez Komitet Wyborczy na pewno nie znajdują umocowania w art. 85 ust. 1 – 3 ustawy o wyborze Prezydenta RP. Fakt, iż polegają one na korzystaniu przez ten Komitet (choćby przez krótki czas) ze środków pieniężnych osób fizycznych, tak jak ze środków kredytu bankowego, daje natomiast podstawę do przyjęcia, że dotyczą one sfery źródeł finansowania Komitetu. Tymczasem, Komitet Wyborczy może wprawdzie zaciągać kredyt (art. 85 ust. 3), ale ma to być kredyt bankowy, a nie kredyt zaciągany u osób fizycznych. Pozyskiwanie przez komitet wyborczy środków pieniężnych nie może również następować na podstawie pożyczki. Jak to wyjaśnił już Sąd Najwyższy m.in. w uzasadnieniu postanowienia z dnia 18 listopada 2010 r., III SW 390/10, istota kredytu polega na postawieniu do dyspozycji biorącego kredyt środków pieniężnych bez rzeczywistego ich oddania, ale z możliwością dokonywania przez kredytobiorcę z tych środków pieniężnych rozliczeń czy wpłat na rzecz osób trzecich. Zakwestionowane przez Państwową Komisję Wyborczą operacje polegały właśnie na takim korzystaniu przez partię z środków pieniężnych osób, które regulowały jej należności. Dlatego też, wbrew odmiennemu stanowisku sformułowanemu w

skardze, w istocie dochodziło w tej formie do „swoistego kredytowania” działalności Komitetu Wyborczego. To, że Komitet Wyborczy zwracał później tym osobom zapłacone przez nie kwoty nie zmienia oceny, iż kredytowały one ów Komitet Wyborczy, co było niedozwolone, gdyż stanowiło naruszenie art. 85 ust. 3 ustawy, skoro jedyna sytuacja, w której Komitet Wyborczy dysponuje środkami pieniężnymi, których nie ma na własnym rachunku bankowym i które nie są jego własnością, to dysponowanie środkami pochodzącymi z kredytu bankowego. Naruszenie powołanego przepisu występuje zatem także przez korzystanie z środków pieniężnych innych osób fizycznych, tak jak ze środków z kredytu bankowego. Dlatego nie można zgodzić się z podniesionym w skardze argumentem, iż Komitet Wyborczy nie naruszył swoim postępowaniem art. 85 ustawy o wyborze Prezydenta RP, skoro przepis ten dotyczy wyłącznie pochodzenia środków finansowych, a na skutek działania osób, które dokonały wydatków z własnych środków, nie doszło do jakiegokolwiek „dostarczenia” środków finansowych Komitetowi, lecz do krótkotrwałego „sfinansowania” zakupu na rzecz Komitetu ze środków osób trzecich. Poza tym podkreślenia wymaga fakt, że osoby, które płacą długi pieniężne Komitetu Wyborczego lub regulują jego należności, w istocie finansują ten Komitet przez kredytowanie, a więc ich działania dotyczą właśnie źródeł finansowania Komitetu Wyborczego, a nie jego wydatków.

W tym miejscu wypada również dodać, że etiologii użytego przez Sąd Najwyższy określenia zakwestionowanych operacji finansowych jako „swoistego kredytowania” działalności Komitetu Wyborczego nie należy doszukiwać się w przepisach regulujących instytucje kredytu bądź pożyczki, jak czyni to skarżący. Stwierdzenie, iż jest to „swoiste kredytowanie” jednoznacznie wskazuje bowiem na słownikowe, a nawet potoczne znaczenie określenia „kredyt” czy „kredytowanie”, przez które rozumie się także pożyczkę oraz odstąpienie określonej wartości w pieniądzu lub towarach na warunkach zwrotu równowartości w ustalonym terminie. Nie może natomiast ulegać wątpliwości, że zakwestionowane operacje finansowe wykazują podobieństwo do tak rozumianej czynności kredytowania. Stąd za uprawnione należy uznać nazwanie ich „swoistym kredytowaniem”, które nie polega wprawdzie na udzieleniu kredytu w rozumieniu przepisów Prawa bankowego (art.

69 Prawa bankowego), ale również charakteryzuje się oddaniem do dyspozycji Komitetu Wyborczego środków pieniężnych na oznaczony czas.

Powyższa argumentacja wskazuje na bezzasadność również tego zarzutu sformułowanego w skardze, który zasadza się na twierdzeniu, że osoby wydatkujące własne środki finansowe występowały jako zleceniobiorcy Komitetu Wyborczego bądź osoby prowadzące cudze sprawy (sprawy Komitetu) bez zlecenia. Ponadto, co słusznie podniosła Państwowa Komisja Wyborcza w odpowiedzi na skargę, Komitet Wyborczy nie przedstawił żadnych dowodów, które potwierdziłyby to, że wymienione osoby „łączyły z Komitetem Wyborczym relacje prawne, które uzasadniałyby finansowanie przez te osoby ze swoich prywatnych środków wydatków Komitetu Wyborczego...”. Z kolei okoliczność, że wskazane osoby bezspornie realizowały kwestionowane działania nieodpłatnie, nawet przy przyjęciu, iż działania te zostałyby uznane za prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia, także powodowałaby naruszenie art. 85 ustawy, a konkretnie jego ust. 2. Przepis ten przewiduje bowiem, że komitet wyborczy może przyjmować jedynie nieodpłatne usługi polegające na rozpowszechnianiu plakatów i ulotek wyborczych przez osoby fizyczne. Innych wartości niepieniężnych przyjmować natomiast nie może. Taka sytuacja, zgodnie z art. 87h ust. 1 pkt 3 lit. b), również determinowałaby więc konieczność odrzucenia sprawozdania wyborczego przez Państwową Komisję Wyborczą.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.